

ພຣະທຳດານເືອນ - ເລກເຈັດສິບ

ຈາກແຜ່ນຈາລຶກບູຮານສູ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນຍຸກປະຈຸບັນ:
ເບີດເຜີຍເສັ້ນທາງແຫ່ງພັນທະສັນຍາ

Jeff Pippenger
2024-02-03

ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ, ພຣະອົງໄດ້ປະທານແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນເປັນຮາກຖານແລະເປັນສັນຍະລັກຂອງຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນນັ້ນຍັງໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໃນການນຳສະເໜີພະຍານອັນມີຊີວິດແຫ່ງແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນນັ້ນແກໂລກ. ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝປັດຈຸບັນ, ພຣະອົງໄດ້ປະທານແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນເປັນຮາກຖານແລະເປັນສັນຍະລັກຂອງຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນນັ້ນຍັງໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາໃນການນຳສະເໜີພະຍານອັນມີຊີວິດແຫ່ງແຜ່ນຈາລຶກທັງສີ່ແຜ່ນນັ້ນແກໂລກ.

ແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນນັ້ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ອົດສະຣາເອນໂບຮານຕາມຕົວອັກສອນ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນອອກຈາກຄວາມເປັນທາດຕາມຕົວອັກສອນໃນການຈອງຈຳຂອງອີຢິບ ແລະໄດ້ຊົງນຳພວກເຂົາຜ່ານຄວາມຜິດຫວັງຈາກການຂ້າມທະເລແດງ. ໄລຍະເວລາທີ່ອົດສະຣາເອນໂບຮານຕາມຕົວອັກສອນຢູ່ໃນການຈອງຈຳນັ້ນ ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ຢ່າງຈຳເພາະໃນຄຳພະຍາກອນວ່າເປັນເວລາສີ່ອ້ອຍສາມສິບປີ ແລະໃນລະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນການຈອງຈຳນັ້ນ ອົດສະຣາເອນໂບຮານຕາມຕົວອັກສອນໄດ້ລົ້ມ ແລະເລີກຖືກສາວັນຊະບາໂຕວັນທິເຈດ.

ແຜ່ນສອງແຜ່ນນັ້ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແກ່ອົດສະຣາເອນຜ່ານຍົນຍານໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປັດປ່ອຍພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມເປັນທາດຜ່ານຍົນຍານແຫ່ງການຜຸກມັດຂອງຄາທອລິກ, ແລະໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ຜ່ານພົ້ນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ໃນປີ 1844. ຊ່ວງເວລາທີ່ອົດສະຣາເອນຜ່ານຍົນຍານໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ຕົກຢູ່ໃນການເປັນທາດນັ້ນ ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ຢ່າງຈຳເພາະໃນຄຳພະຍາກອນວ່າເປັນໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີ, ແລະໃນລະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນການເປັນທາດນັ້ນ ອົດສະຣາເອນຜ່ານຍົນຍານໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ໄດ້ຫຼົງລົ້ມ ແລະເລີກຖືກສາວັນຊະບາໂຕວັນທິເຈດ.

ໃນປະຫວັດສາດເຫດການນັ້ນເອງ ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະທານແຜ່ນສອງແຜ່ນແກໂມເຊ ເພື່ອໃຫ້ນຳໄປສູ່ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ອາໂຣນຜູ້ເປັນອ້າຍຂອງທ່ານກຳລັງຫຼຽບລູກງົວຄຳຢູ່ ແຜ່ນສອງແຜ່ນແຫ່ງພຣະບັນຍັດສິບປະການຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຫວັງແຫນ, ແລະຄວາມຫວັງແຫນຂອງພຣະອົງໄດ້ສຳແດງອອກໂດຍສະເພາະຕໍ່ການບູຊາຮູບເຄົາລົບ, ແລະເມື່ອໂມເຊລົງຈາກພູ ອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານກຳລັງເກີນລຳຢ່າງເປັນກາຍອ້ອມຮອບຮູບຄຳ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນໂຄສົກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລະ ໂມເຊ ໄດ້ບອກແກ່ ອາໂຣນ ບັນດາຖ້ອຍຄຳທັງໝົດຂອງພຣະຢາເວ ຜູ້ຊົງໄດ້ຊົງໃຊ້ທ່ານມາ, ແລະ ໝາຍສຳຄັນທັງປວງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງບັນຊາແກ່ທ່ານ. ແລະ ໂມເຊ ກັບ ອາໂຣນ ໄດ້ໄປ ແລະ ຮວບຮວມພວກຜູ້ຖືທັງໝົດຂອງລູກຫລານອົດສະຣາເອນເຂົ້າດ້ວຍກັນ. ແລະ ອາໂຣນ ໄດ້ກ່າວບັນດາຖ້ອຍຄຳທັງໝົດຊຶ່ງພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກ່າວແກ່ ໂມເຊ, ແລະ

ໄດ້ກະທຳໝາຍສຳຄັນນັ້ນຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ. ອົບພະຍົບ 4:28–30.

ພື້ນຖານຂອງຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ໄດ້ນຳພາອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານລະຫວ່າງປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ເມື່ອແຜ່ນຈາລຶກແຫ່ງພັນທະສັນຍາສອງແຜ່ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແມ່ນຜູ້ນຳໃນການກະບົດແຫ່ງຮູບເຄົາລົບແຫ່ງຄວາມອົດສາ. ສາມຂອງຜູ້ພະຍາກອນຍັງຜູ້ໄດ້ນຳພາອົດສະຣາເອນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ລະຫວ່າງປະຫວັດສາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາ ເມື່ອແຜ່ນຈາລຶກແຫ່ງພັນທະສັນຍາສອງແຜ່ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແມ່ນຜູ້ນຳໃນການກະບົດໃນປີ 1863, ແລະປີ 1863 ໝາຍເຖິງຊົ່ວໂອກາດຮຸ່ນທຳອິດຂອງອາດເວັນຕົກສົມ ວ່າໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຮູບເຄົາລົບແຫ່ງຄວາມອົດສາ ທີ່ຖືກຕັ້ງໄວ້ທຳນຽມຂອງປະຕູແທນບູຊາ.

ແລ້ວທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ບັດນີ້ຈົ່ງເຖິງຕາຂຶ້ນໄປທາງທິດເໜືອ. ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຖິງຕາຂຶ້ນໄປທາງທິດເໜືອ, ແລະເບິ່ງເຖິງ, ຢູ່ທາງທິດເໜືອຕິດປະຕູແທນບູຊາ ມີຮູບເຄົາລົບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວາງນີ້ຢູ່ທາງເຂົ້າ. ເອເຊກຽນ 8:5.

“ແທນບູຊາ” ເປັນສັນຍະລັກຂອງພຣະຄຣິດ.

“ພວກເຮົາກຳລັງຢູ່ໃນອັນຕະລາຍທີ່ຈະປະປົນສົງຄາມກັບສາມັນ. ໄພອັນບໍ່ລົບລຽນຈາກພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກໃຊ້ໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຮົາ. ແທນບູຊາທີ່ແທ້ຈິງຄືພຣະຄຣິດ; ໄພທີ່ແທ້ຈິງຄືພຣະວິນຍານບໍ່ລົບລຽນ. ນີ້ຄືແຫຼ່ງການດົນໃຈຂອງພວກເຮົາ. ມີແຕ່ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍ່ລົບລຽນນຳພາແລະຊົງນຳມະນຸດຄົນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ນັ້ນຈຶ່ງເປັນທິປະໄຕສາທິປະໄຕ. ຖ້າພວກເຮົາຫັນໜ້າຈາກພຣະເຈົ້າແລະຈາກຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້ ເພື່ອໄປສອບຖາມທີ່ແທນບູຊາແປກປະຫຼາດ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕາມການກະທຳຂອງພວກເຮົາ.”
Selected Messages, ເຫຼັ້ມ 3, 300.

“ປະຕູ” ແມ່ນຄຣິສຕະຈັກ.

“ສຳລັບຈິດວິນຍານທີ່ອ່ອນໄຫວແລະເຊືອ, ພຣະນິເວດຂອງພຣະເຈົ້າໃນໂລກນີ້ເປັນປະຕູແຫ່ງສະຫວັນ. ບົດເພງແຫ່ງການສັນລະເສີນ, ຄຳອະທິຖານ, ຖ້ອຍຄຳທີ່ກ່າວໂດຍຜູ້ແທນຂອງພຣະຄຣິດ, ເປັນວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດໄວ້ເພື່ອຕຽມຊົນຊາດໜຶ່ງສຳລັບຄຣິດຕະຈັກເບື້ອງເທິງ, ສຳລັບການນະມັດສະການອັນສູງສົງຄົງກວ່ານັ້ນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເປື້ອນມົນຈະເຂົ້າໄປໄດ້.”
Testimonies, volume 5, 491.

ໃນປີ 1863, ອັດເວນຕົດຊົມແຫ່ງລາໂອດີເຊຍໄດ້ກ້າຍເປັນຄຣິດຈັກທີ່ໄດ້ຈັດທະບຽນຕາມກົດໝາຍ ແລະໄດ້ຢຸດເປັນຂະບວນການ. ໃນຈຸດນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້“ເຂົ້າສູ່” ປະຫວັດສາດຂອງຄຣິດຈັກ. ໃນປີ 1863, ຄຣິດຈັກຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ເຂົ້າສູ່ສະມາຄົມທາງກົດໝາຍກັບລັດຖະບານຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ. ໃນປີນັ້ນພວກເຂົາຍັງໄດ້ນຳເອົາແຜນພັງປອມຂຶ້ນມາເພື່ອແທນທີ່ຕາຕະລາງສັກສິດສອງແຜ່ນຂອງຮາບາກູກ. ທັນທີທີ່ຕາຕະລາງແຜ່ນທີ່ສອງໄດ້ຖືກຈັດກຽມຂຶ້ນ ໃນແງ່ຂອງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ ບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້ານັ້ນ ກຳລັງຈັດກຽມຮູບພາບປອມຂຶ້ນມາ.

ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີ່ສອງແມ່ນຄຳເຕືອນທີ່ຈຳເພາະທີ່ສຸດຕໍ່ການນັບຖືຮູບເຄົາລົບແລະການນະມັດສະການຮູບພາບ. ໃນພຣະບັນຍັດຂັ້ນນີ້ເອງ ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງສຳແດງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຫວັງແຫນ. ແລະໃນທົນນັ້ນດ້ວຍ ພຣະອົງຊົງວາງຫຼັກການໄວ້ວ່າ
ພຣະອົງຊົງສະຫງວນການພິພາກສາເໜືອຄົນອະທຳໄວ້ເຖິງຊົ່ວຄົນທີ່ສາມແລະທີສີ່.
ພຣະບັນຍັດສົບປະການເປັນສຳເລັດແຫ່ງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດ.

“ເນື່ອງຈາກການປະຕິເສດພຣະຄຣິດ ພ້ອມທັງຜົນທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຕິດຕາມມານັ້ນ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ. ບາບຂອງຊາດໜຶ່ງ ແລະ ຄວາມພິນາດຂອງຊາດນັ້ນ

ເກີດຈາກພວກຜູ້ນຳທາງສາສະໜາ."

"ໃນສະໄໝຂອງພວກເຮົາ ອົດທິໂຟນທັງຫຼາຍທີ່ກຳລັງດຳເນີນຢູ່ ບໍ່ແມ່ນຢ່າງດຽວກັນດອກຫຼີ? ໃນບັນດາຄົນເຮັດສວນອະນຸຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ມີຫຼາຍຄົນກຳລັງດຳເນີນຕາມຮອຍຕີນຂອງຜູ້ນຳຊາວຢິວດອກຫຼີ? ບັນດາອາຈານທາງສາສະໜາ ມີໄດ້ກຳລັງຫັນຜູ້ຄົນໃຫ້ຫ່າງຈາກຂໍ້ຮຽກຮ້ອງອັນຊັດເຈນຂອງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າດອກຫຼີ? ແທນທີ່ຈະສັ່ງສອນພວກເຂົາໃຫ້ຊື່ອຢູ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກຳລັງສັ່ງສອນພວກເຂົາໃຫ້ລ່ວງລະເມີດດອກຫຼີ? ຈາກຫຼາຍໆທິປະການໃນຄຣິດຕະຈັກ ປະຊາຊົນຖືກສອນວ່າພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຜົນຜູກມັດເໝືອນພວກເຂົາ. ຂະບວນປະເພນີ, ຂໍ້ກຳນົດ, ແລະຂັ້ນຕອນຂອງມະນຸດ ຖືກຍົກສູງຂຶ້ນ. ຄວາມເຢັ້ງຢືນ ແລະຄວາມເປົ່າໃຈໃນຕົນເອງເນື່ອງຈາກຂອງປະທານທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ຖືກບຳລຸງສົ່ງເສີມ ໃນຂະນະທີ່ຂໍ້ຮຽກຮ້ອງອັນຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຖືກມອງຂ້າມໄປ."

"ໃນການປະຖົມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ມະນຸດບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນກຳລັງເຮັດອັນໃດຢູ່, ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນສຳເນົາແຫ່ງພຣະອຸປະນິສັຍຂອງພຣະອົງ. ມັນບັນຈຸໄວ້ຊຶ່ງຫຼັກການແຫ່ງພຣະລາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ຜູ້ໃດທີ່ປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ ຜູ້ນັ້ນກຳລັງວາງຕົນເອງໄວ້ອອກຈາກທາງແຫ່ງການໄຫຼຫຼັງຂອງພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ." Christ's Object Lessons, 305.

ພະລັກສະນະຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນພາບລັກຂອງພຣະອົງ, ແລະໃນນັ້ນກ່ວມມີວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຫວັງແຫນ. ຄວາມຫວັງແຫນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກສຳແດງອອກໃນພຣະຄຣິດເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຊຳລະພຣະວິຫານສອງຄັ້ງ. ໃນການຊຳລະພຣະວິຫານຄັ້ງທຳອິດນັ້ນ ພວກສາວົກຜູ້ໄດ້ເຫັນການກະທຳນັ້ນ ຈຶ່ງຖືກນຳໃຫ້ລະນຶກເຖິງວ່າພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວອ້າງເຖິງຄວາມຫວັງແຫນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລະບັດສະຖາຂອງພວກຢິວໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ, ແລະພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປຍັງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພົບໃນພຣະວິຫານມີຄົນຂາຍງົວ, ແກະ ແລະນັກເຂົ້າ, ແລະມີຄົນແລກເງິນນັ້ງຢູ່ທຸນັ້ນ. ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຮັດແສ້ຈາກເຊືອກເສັ້ນນ້ອຍໆແລ້ວ, ພຣະອົງກໍ່ຂັບໄລ່ພວກເຂົາທັງໝົດອອກຈາກພຣະວິຫານ, ພ້ອມທັງຝຸງແກະ ແລະຝຸງງົວ; ແລະຊົງເທເງິນຂອງພວກຄົນແລກເງິນອອກ ແລະປົ້ນໂຕຂອງພວກເຂົາຄວ້າລົງ; ແລະຕັດກັບພວກທີ່ຂາຍນັກເຂົ້າວ່າ, "ຈົ່ງເອົາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອອກໄປຈາກທີ່ນີ້ເລີຍ; ຍ່າເຮັດພຣະນິເວດຂອງພຣະບໍດີຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນເຮືອນຄ້າ." ແລະພວກສາວົກຂອງພຣະອົງກໍ່ລະນຶກໄດ້ວ່າ ມີຂຽນໄວ້ວ່າ, "ຄວາມຮ້ອນໃຈເພື່ອພຣະນິເວດຂອງພຣະອົງໄດ້ຜ່າຜານຂ້ານ້ອຍ." ໂຢຮັນ 2:13-17.

ໃນພຣະຄຳພີທັງໃນພາສາເຮັບເຣີ ແລະ ພາສາກຣີກ ຄຳວ່າ "ມີຄວາມຮ້ອນຮົນ" ກໍ່ແມ່ນຄຳດຽວກັນກັບຄຳວ່າ "ຫຼົ້ງຫວັງ." ມັນເປັນຄຳດຽວກັນ. ເມື່ອພຣະຄຣິດຊຳລະພຣະວິຫານ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມຫຼົ້ງຫວັງຂອງພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນພຣະລັກສະນະແຫ່ງພຣະອຸປະນິສັຍຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສອງ ແລະ ພຣະລັກສະນະນັ້ນປາກົດຢ່າງເດັ່ນໃນສະເພາະຕໍ່ການນັບຖືຮູບເຄົາລົບ. ເມື່ອໂມເຊລົງມາຈາກພູ ພ້ອມກັບແຜ່ນສອງແຜ່ນ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ອາໄສໄດ້ເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນກຳລັງເຮັດຢູ່ ທ່ານຈຶ່ງຫັກແຜ່ນທັງສອງນັ້ນ. ແຜ່ນທັງສອງນັ້ນເປັນພາບລັກອັນແທ້ຈິງຂອງຄວາມຫຼົ້ງຫວັງ ເພາະວ່າມັນເປັນຕົວແທນທາງກາຍະພາບທີ່ຊີ້ບອກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ຫຼົ້ງຫວັງ. ເມື່ອໂມເຊຫັກແຜ່ນທັງສອງນັ້ນ ທ່ານກໍ່ລົງສະແດງອອກເຖິງຄວາມຫຼົ້ງຫວັງນັ້ນເອງ ຊຶ່ງຖືກລະບຸໄວ້ໃນພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສອງ.

ແລະໂມເຊໄດ້ຫັນກັບ ແລະລົງມາຈາກພູ ໂດຍມີຫີນຈາລຶກສອງແຜ່ນແຫ່ງພະຍານຢູ່ໃນມືຂອງທ່ານ;
ຫີນຈາລຶກນັ້ນຖືກຂຽນໄວ້ທັງສອງດ້ານ; ທັງດ້ານນີ້ ແລະດ້ານນັ້ນກໍມີຂໍ້ຄວາມຂຽນໄວ້.
ແລະຫີນຈາລຶກນັ້ນເປັນພະຫັດຖະກຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະອັກສອນນັ້ນກໍເປັນອັກສອນຂອງພຣະເຈົ້າ,
ສະຫຼັກຢູ່ເທິງຫີນຈາລຶກນັ້ນ. ແລະເມື່ອໂຢຊວຍິນສຽງຂອງປະຊາຊົນເມື່ອພວກເຂົາໃຫ້ຮ້ອງ,
ທ່ານກ່າວແກ່ໂມເຊວ່າ, ມີສຽງສັງຄາມຢູ່ໃນຄໍ້າຍ. ແຕ່ທ່ານກ່າວວ່າ, ມັນບໍ່ແມ່ນສຽງຂອງຜູ້ທີ່ຮ້ອງໄຊຊະນະ,
ແລະກໍບໍ່ແມ່ນສຽງຂອງຜູ້ທີ່ຮ້ອງໃຫ້ເພາະຖືກບາບແພ້. ແຕ່ເປັນສຽງຂອງຜູ້ທີ່ຮ້ອງເພງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຍິນ.
ແລະເມື່ອທ່ານເຂົ້າໃກ້ຄໍ້າຍ, ທ່ານກໍໄດ້ເຫັນລູກງົວຄຳ ແລະການເຕັ້ນລຳ;
ແລະຄວາມໂກດຂອງໂມເຊກໍລ່າຮ້ອນຂຶ້ນ, ແລະທ່ານກໍຍິນຫີນຈາລຶກນັ້ນອອກຈາກມືຂອງທ່ານ,
ແລະຫັກມັນເສຍຢູ່ຕີນພູ. ອົບພະຍົບ 32:15–19.

ແຜ່ນສອງແຜ່ນນັ້ນເປັນຄຳພະຍານແຫ່ງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນພາບ
ລັກທີ່ຈະຕ້ອງຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນມະນຸດໂດຍຜ່ານຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະຄຣິດ.
ແຜ່ນສອງແຜ່ນນັ້ນເປັນພາບລັກແທ້ແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວງ, ແລະອາໂຣນໄດ້ສ້າງພາບລັກບອມແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວງ
ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນເອງທີ່ພາບລັກແທ້ແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວງກຳລັງຖືກມອບໃຫ້ແກ່ອົສຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ.
ຜູ້ທີ່ມີພຣະຄຣິດຖືກສ້າງຂຶ້ນພາຍໃນຕົນ ຍ່ອມມີພາບລັກຂອງພຣະອົງ
ແລະມີສະບັບພຣະພຸດທະແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງ,
ແຕ່ຜູ້ສະຫຼອງຂອງອາໂຣນກໍລົງເຕັ້ນລຳຢູ່ຢ່າງເບື້ອງກາຍ, ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຊາວລາໂອດີເຊຍ.
ຊາວລາໂອດີເຊຍແມ່ນ “ໜ້າອະເວດ, ແລະນ້ຳສົງສານ, ແລະຍາກຈົນ, ແລະຕາບອດ, ແລະເບື້ອງກາຍ.”

ແລະເມື່ອໂມເຊໄດ້ເຫັນວ່າປະຊາຊົນນັ້ນເບື້ອງກາຍ; (ເພາະອາໂຣນໄດ້ຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເບື້ອງກາຍ
ຈົນເປັນທີ່ອັບອາຍທຳມາກາງບັນດາສັດຕູຂອງເຂົາເຈົ້າ). ອົບພະຍົບ 32:25.

ໃນປີ 1856, ເຈດີບີກອນທີ່ແຜ່ນພາບບອມນັ້ນຈະຖືກຜະລິດຂຶ້ນ, ທັງ James ແລະ Ellen White ໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ
ຂະບວນການນັ້ນໄດ້ປ່ຽນຜ່ານເຂົ້າສູ່ສະພາບຂອງ Laodicea ແລ້ວ. ໃນປີ 1863, Adventism ກໍຢູ່ໃນສະພາບ
“ເບື້ອງກາຍ” ທາງຈິດວິນຍານ ເໝືອນດັ່ງທີ່ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ “ເບື້ອງກາຍ” ຢ່າງແທ້ຈິງ
ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຕັ້ນຮອບຮູບເຄົາລົບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວງບອມ. ຂອງບອມທີ່ Aaron
ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນນັ້ນແມ່ນຮູບເຄົາລົບທີ່ຮັດດ້ວຍຄຳ, ແຕ່ມັນເປັນຮູບຂອງລູກງົວ, ຊຶ່ງເປັນສັດເດຍລະສານ.
ມັນເປັນຮູບຂອງສັດເດຍລະສານ, ແລະພ້ອມກັນນັ້ນກໍເປັນຮູບສຳລັບສັດເດຍລະສານດ້ວຍ.
ລູກງົວຄຳເປັນຮູບຂອງສັດເດຍລະສານ, ແຕ່ມັນກໍໄດ້ຖືກຖວາຍແດ່ບັນດາພະຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ທີ່ Aaron
ໄດ້ບໍ່ກາດຢ່າງອະທຳວ່າ ເປັນຜູ້ໄດ້ຊ່ວຍປັດປ່ອຍອິດສະຣາເອນອອກຈາກພັນທະແຫ່ງອີຢິບ.

ແລະທ່ານໄດ້ຮັບເອົາສິ່ງນັ້ນຈາກມືຂອງພວກເຂົາ ແລະໄດ້ປັ້ນມັນດ້ວຍເຄື່ອງມືແກະສະຫຼັກ
ຫຼັງຈາກທ່ານໄດ້ຫຸ້ມເປັນຮູບລູກງົວ; ແລະພວກເຂົາກ່າວວ່າ, ໂອ ອິດສະຣາເອນ, ນິຕິພຣະຂອງເຈົ້າທັງຫຼາຍ
ຜູ້ໄດ້ນຳເຈົ້າຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນອີຢິບ. ເມື່ອອາໂຣນເຫັນດັ່ງນັ້ນ ທ່ານກໍສ້າງແທ່ນບູຊາຢູ່ຕາໜ້າມັນ;
ແລະອາໂຣນໄດ້ບໍ່ກາດຂຶ້ນວ່າ, ມື້ນີ້ຈະເປັນວັນສະຫຼອງແດ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະໃນວັນຮຸ່ງຂຶ້ນ
ພວກເຂົາກໍລ່າຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າ ແລະຖວາຍເຄື່ອງບູຊາເຜົາ ແລະນຳເຄື່ອງບູຊາສັນຕິສຸກມາ;
ແລະປະຊາຊົນກໍນັ່ງລົງເພື່ອກິນແລະດື່ມ ແລະລ່າຂຶ້ນເພື່ອເລ່ນ. ອົບພະຍົບ 32:4–6.

ລູກງົວຄຳນັ້ນເປັນຮູບພາບຂອງສັດຮ້າຍ, ແຕ່ມັນໄດ້ຖືກອຸທິດແດ່ພະທຽມ, ແລະດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເປັນຮູບພາບ
(ເຄື່ອງຖວາຍ) ແກ່ສັດຮ້າຍດ້ວຍ. ຮູບພາບນັ້ນໄດ້ຖືກຮັດດ້ວຍຄຳ ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກຂອງບາບໃຈ, ແລະ
ມັນເປັນລູກງົວ ຊຶ່ງເປັນຮູບແບບສູງສຸດຂອງເຄື່ອງຖວາຍໃນການບໍລິການແຫ່ງສະຖານນະມັດສະການ.
ມັນໄດ້ຖືກອຸທິດແດ່ບັນດາພະຂອງອີຢິບ. ບາບໃຈລະລຶກລັບ
(ເພາະຄຳພະຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທັງປວງລ້ວນຊື່ໄປເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ)
ປະກອບດ້ວຍຍິງຜູ້ໜັງຂຶ້ນທັງສັດຮ້າຍ. ສັດຮ້າຍທີ່ຍິງນັ້ນຂຶ້ນແມ່ນສະຫະປະຊາຊາດ (ກະສັດສິບອົງ),
ແລະເປັນສັນຍາລັກຂອງພະຍານາກ, ລັດທີ່ອະເທວະນິຍົມ ແລະ ອີຢິບ.

ສ່ວນຍິນນັ້ນເອງແມ່ນຂອງປອມຂອງຄຣິດຕະຈັກແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ລູກງົວຄຳທີ່ອາໄສໄດ້ອຸທິດແດ່ພະຂອງອີຢິບນັ້ນ

ເປັນແບບລ່ວງໜ້າຂອງຍິງໃສ່ເພນໃຫຍ່ໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບເຈັດ, ຜູ້ຊົງເປັນບາບີລວນ (ຄຳ), ຂຶ້ນເທິງສັດຮ້າຍ (ອີຢິບ) ແລະເປັນຄຣິດຕະຈັກປອມ (ລູກງົວ).

ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ອາໄສໄດ້ສ້າງແທ່ນບູຊາໜຶ່ງຂຶ້ນ ຊຶ່ງດັງທ່າໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຣິດ ຜູ້ຊົງເປັນແທ່ນບູຊາທີ່ແທ້ຈິງ. ຈາກນັ້ນ ລາວໄດ້ສະຖາປະນາລະບົບການນະມັດສະການອັນປອມຂຶ້ນ ເພາະລາວໄດ້ປະກາດກຳນົດງານສະຫຼອງແດ່ພຣະອົງໃນວັນຖັດໄປ. ລູກງົວຄຳຂອງອາໄສເປັນຮູບພາບ “ຂອງ” ແລະ “ແດ” ສັດຮ້າຍນັ້ນ ແລະມັນຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ “ຕ່ຳໜ້າ” ພຣະຄຣິດອັນປອມ ແລະວັນໜຶ່ງກໍຖືກຈັດແຍກໄວ້ເພື່ອສະຫຼອງລະບົບການນະມັດສະການອັນປອມຂອງລາວ.

ສະຫະລັດອາເມລິກາແມ່ນອຳນາດທີ່ຈັດຕັ້ງຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ

ແລ້ວຈົ່ງບັງຄັບໂລກໃຫ້ດຳເນີນຕາມແບບຢ່າງຂອງມັນ.

ສະຫະລັດອາເມລິກາມີອຳນາດທີ່ຈະບັງຄັບລະບົບການນະມັດສະການນັ້ນໃຫ້ຕົກຢູ່ເໜືອໂລກ

ແລະມັນກໍກະທຳເຊັ່ນນັ້ນຕ່ຳໜ້າສັດຮ້າຍ “ຕ່ຳໜ້າ” ມັນ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນສັດຮ້າຍອີກຕົວໜຶ່ງຂຶ້ນມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ;

ແລະມັນມີເຂົ້າສອງເຂົ້າເໝືອນລູກແກະ, ແຕ່ມັນເວົ້າຄືດັງມັງກອນ.

ແລະມັນໃຊ້ອຳນາດທັງໝົດຂອງສັດຮ້າຍຕົວທຳອິດຕ່ຳໜ້າມັນ, ແລະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກ

ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນນະມັດສະການສັດຮ້າຍຕົວທຳອິດ

ຜູ້ຊົງບາດແຜອັນແຖງຕາຍຂອງມັນໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍ. ພຣະນິມິດ 13:11, 12.

ຄົນແຫ່ງບາບ, ຊຶ່ງແມ່ນອຳນາດສັນຕະປາປາ, ແມ່ນສັດຮ້າຍຈາກທະເລໃນພຣະນິມິດບົດທີ 13.

ເມື່ອສະຫະລັດເວົ້າດັງມັງກອນ, ໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້,

ເມື່ອນັ້ນມັນຈົ່ງເລີ່ມບັງຄັບໂລກໃຫ້ຕັ້ງຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ “ຕ່ຳໜ້າ” ມັນ. ສັດຮ້າຍທີ່ຢູ່ຕ່ຳໜ້າສະຫະລັດ (ສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນ), ຄືອຳນາດສັນຕະປາປາ (ສັດຮ້າຍຈາກທະເລ).

ອຳນາດສັນຕະປາປາແມ່ນພຣະຄຣິດປອມ, ແລະອາໄສໄດ້ຕັ້ງຮູບຄຳຂອງຕົນຂຶ້ນ ຕ່ຳໜ້າພຣະຄຣິດປອມ,

ເພາະພຣະຄຣິດແມ່ນແທ່ນບູຊາທີ່ແທ້ຈິງ. ຈາກນັ້ນອາໄສໄດ້ສະຖາປະນາລະບົບການນະມັດສະການອັນແທ້ດັງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການປະກາດວັນເທດສະການທີ່ຈະຈັດຂຶ້ນໃນມື້ຖັດໄປ.

ສະຫະລັດກໍບັງຄັບໃຫ້ມີລະບົບການນະມັດສະການອັນແທ້ດຊັ້ນກັນ,

ແລະມັນກໍກ່ຽວພັນກັບວັນນະມັດສະການອັນປອມເຊັ່ນກັນ.

ເມື່ອໂມເຊໄດ້ລົງມາຈາກພູ, ຄວາມຂັດແຍ້ງນັ້ນແມ່ນລະຫວ່າງພາບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວັງທີ່ແທ້ຈິງກັບພາບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວັງອັນປອມ—ພາບຂອງພຣະຄຣິດ ຫຼືພາບຂອງຊາຕານ.

ຂອງປອມນັ້ນປະກອບດ້ວຍພຣະຄຣິດອົງປອມ (ແທ່ນບູຊາ), ປະສົບການອັນປອມ (ເລົ່າດີເຊຍ),

ແລະວັນນະມັດສະການອັນປອມ (“ມື້ອື່ນຈະເປັນວັນສະຫຼອງແດ່ພຣະຢາເວ”).

ການກະບົດຂອງລູກງົວຄຳເປັນຕົວແທນຂອງການກະບົດແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄວງນີ້,

ແຕ່ມັນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງການກະບົດຂອງແອັດເວນຕິດສ໌ແບບເລົ່າດີເຊຍໃນປີ 1863.

ໃນປີ 1863 ໄດ້ມີການນຳເອົາໂຕປອມອັນໜຶ່ງເຂົ້າມາ ເພື່ອປົກປັດອັນຍະມະນີແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງ Miller

ດັງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ເທິງສອງໂຕຂອງ Habakkuk. ສອງໂຕນັ້ນໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າໂດຍສອງໂຕທີ່

Moses ໄດ້ຮັບເທິງພູ. ໃນປີ 1863 ໄດ້ມີການສ້າງຄວາມເຊື່ອມໂຍງທາງກົດໝາຍກັບລັດຖະບານແຫ່ງສະຫະລັດ,

ດັງນັ້ນຈຶ່ງເປັນການສົນສຸດຂະບວນການ Millerite ແລະໄດ້ຈົດທະບຽນຂະບວນການ Laodicean

ຕາມກົດໝາຍໃນຖານະເປັນຄຣິດຕະຈັກ Seventh-day Adventist.

ຄວາມສຳພັນນັ້ນໄດ້ຖືກແທນໂດຍຮູບເຄົ້າລົບຂອງ Aaron ແກ່ສັດຮ້າຍ,

ຊຶ່ງໃນຄວາມໝາຍດ້ານຄຳພະຍາກອນໄດ້ຖືກນິຍາມວ່າເປັນການປະສົມກັນຂອງສາດສະໜາຈັກແລະລັດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງພວກ Millerites ທີ່ໄດ້ສ້າງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງສາດສະໜາຈັກແລະລັດໃນປີ 1863, ແລະຍັງເປັນແບບຢ່າງຂອງສະຫະລັດໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້.

ພວກຄົນໂງ່ທິຕົນລຳຢ່າງເປືອຍເບົາຂອງອາໂຣນ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງປະສົບການປອມຂອງລາວດີເຊຍ, ກໍ່ເປັນເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ຂະບວນການມົນເລືອາຍຕໍ່ໄດ້ກາຍເປັນໃນປີ 1856.

ປະສົບການຜ່າຍວິນຍານທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍພວກຄົນໂງ່ທິຕົນລຳຂອງອາໂຣນ

ໄດ້ຖືກນຳໄປປຸງປຸງບຸກບັບປະສົບການຂອງໂມເຊ,

ຜູ້ຊຶ້ງກຳລັງສະແດງຄວາມຫຼົງຫວັງແຫ່ງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ການນັບຖືຮູບເຄົາລົບ. “ການເຕັ້ນລຳ”

ໃນຄຳພະຍາກອນເປັນສັນຍາລັກຂອງການຫລອກລວງ, ແລະພວກຄົນໂງ່ທິຕົນລຳຂອງອາໂຣນ

ຍັງເປັນຕົວແທນຂອງການຫລອກລວງທີ່ຖືກນຳມາໂດຍສະຫະລັດ ເມື່ອມັນບັງຄັບໃຫ້ໂລກ “ເຕັ້ນລຳ”

ຕາມວົງດົນຕີຂອງເນບູກາດເນັດຊາ ໃນຂະນະທີ່ເມືອງໄສເພນີແຫ່ງເມືອງໄທເຣ ຂັບຮ້ອງບົດເພງຂອງນາງ.

ໃນປີ 1863 ຂະບວນການມົນເລືອາຍລາໂອດີເຊຍ ໄດ້ປ່ຽນຜ່ານໄປເປັນຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventist ລາໂອດີເຊຍທີ່ໄດ້ຈັດທະບຽນຕາມກົດໝາຍ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ຊັບອກໄວ້ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້າ, ໃນປີ 1863

ເຢຣ໌ໂອໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່, ເພາະເຢຣ໌ໂອເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມມັ້ງຄັງຂອງລາໂອດີເຊຍ

ແລະເປັນຂອງປອມຂອງນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ໃນປີ 1863

ການນຳເຂົ້າແຜນພັງຄຳພະຍາກອນປອມໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງການທວນຄືນປະຫວັດສາດຂອງອາໂຣນ,

ລູກງົວຄຳ ແລະພວກຄົນໂງ່ທິຕົນລຳ. ປະຫວັດການຊ່ວຍກູ້ທີ່ທະເລແດງໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ຊ້າໆໂດຍ Sister White

ເພື່ອອະທິບາຍປະຫວັດຂອງ Adventism ໃນຍຸກເລີ່ມຕົ້ນ,

ແລະການນຳໃຊ້ນີ້ສອດຄ່ອງຢ່າງສົມບູນກັບປະຫວັດຂອງໂມເຊ ແລະ ອາໂຣນ

ໃນຂັ້ນຕອນຕົ້ນກ່ອນພາບແຫ່ງຄວາມອິດສາ.

ໃນປີ 1863, ຄົນລຸ້ນທຳອິດຂອງອາດເວນຕີສົມແຫ່ງລາໂອດີເຊຍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ

ເມື່ອຮູບເຄົາລົບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວັງໄດ້ຖືກຕັ້ງໄວ້ທີ່ປະຕູ (ຄຣິດຕະຈັກ), ຊຶ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າແທນບູຊາ (ພຣະຄຣິດ).

ຈາກນັ້ນ ຄົນລຸ້ນທຳອິດນັ້ນໄດ້“ເຂົ້າໄປ”

ສູ່ປະຫວັດສາດອັນທະວີຄວາມຮ້າຍກາດຂອງບັນດາການກະທຳອັນໜ້າກຽດຊັງ.

ແລ້ວພຣະອົງຕັດແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີ, ບັດນີ້ຈົ່ງເງິຍຕາຂຶ້ນໄປທາງທິດເໜືອ.”

ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເງິຍຕາຂຶ້ນໄປທາງທິດເໜືອ, ແລະເບິ່ງເຖິງ, ທາງທິດເໜືອກົງປະຕູແທນບູຊານັ້ນ

ມີຮູບເຄົາລົບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວັງຢູ່ທາງເຂົ້າ. ເອເຊກຽນ 8:5.

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນການພິຈາລະນາເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ໄປໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ໃນເວລາອັນນຳຍ້ານກົວແລະຂຶ້ນຢູ່ດ້ວຍຄວາມສົງໄສງາມນີ້, ສະພາບຂອງພວກເຮົາເປັນແນວໃດ? ໂອ,

ຄວາມຈອງຫວັງໃດແດ່ທີ່ກຳລັງຄອບງຳຢູ່ໃນຄຣິດຈັກ, ຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄົດຢ່າງໃດ, ການຫລອກລວງຢ່າງໃດ,

ຄວາມຮັກໃນການແຕ່ງກາຍ, ຄວາມເບົາບາງໄຮ້ສາລະ ແລະຄວາມມັກໃນການບັນເທີງ,

ຄວາມບາຖະໜາໃນການໄດ້ອຳນາດສູງສຸດ! ບາບທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈມືດມົວ,

ຈົນບໍ່ໄດ້ຍັງເຫັນສິ່ງທັງຫຼາຍອັນເປັນນິດ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີດອກຫຼື

ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາຢືນຢູ່ບ່ອນໃດໃນປະຫວັດຂອງໂລກນີ້?

ພວກເຮົາຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງມີປັນຍາດອກຫຼືກ່ຽວກັບພຣະລາຊະກິດທີ່ກຳລັງສຳເລັດເພື່ອພວກເຮົາໃນເວລານີ້,

ແລະກ່ຽວກັບຖານະທີ່ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄົນບາບຄວນດຳລົງຢູ່

ໃນຂະນະທີ່ພຣະລາຊະກິດແຫ່ງການລົບລ້າງບາບນີ້ກຳລັງດຳເນີນໄປບໍ່?

ຖ້າພວກເຮົາຍັງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມພົ້ນຂອງວິນຍານຕົນແມ່ນແຕ່ນ້ອຍ,

ພວກເຮົາຈະເປັນຕ້ອງປ່ຽນແປງຢ່າງເດັດຂາດ. ພວກເຮົາຕ້ອງສະແຫວງຫາພຣະອົງດ້ວຍໃຈກັບໃຈແທ້;

ພວກເຮົາຕ້ອງສາລະພາບບາບຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມສຳນຶກຜິດອັນເລິກຊຶ້ງໃນຈິດວິນຍານ, ເພື່ອວ່າບາບເຫຼົ່ານັ້ນຈະໄດ້ຖືກລືບອອກ."

"ພວກເຮົາຈະຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນອັນຖືກມົນສະເໜນນັ້ນຕໍ່ໄປອີກບໍ່ໄດ້.

ພວກເຮົາກຳລັງເຂົ້າໃກ້ຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາທີ່ດຶງສອບຂອງພວກເຮົາຢ່າງໄວ. ຂໍໃຫ້ທຸກໆຄົນຈົດໄຕ່ສວນວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຍິນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າອີກບໍ່ຊ້າພຽງໃດ

ຊື່ຂອງພວກເຮົາອາດຖືກຍົກຂຶ້ນສູ່ພຣະໂອດຂອງພຣະຄຣິດ

ແລະຄະດີຂອງພວກເຮົາຈະຖືກຕັດສິນຢ່າງສຸດທ້າຍ. ຄຳຕັດສິນເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນແນວໃດໝາ! ໂອ,

ຈະເປັນແນວໃດໝາ! ພວກເຮົາຈະຖືກນັບຢູ່ກັບບັນດາຄົນຊອບທຳ ຫຼືຈະຖືກນັບເຂົ້າໃນຈຳພວກຄົນອະທຳ?"

"ຂໍໃຫ້ຄຣິດຕະຈັກລຸກຂຶ້ນ ແລະ ກັບໃຈຈາກການຖອຍຫຼັງຂອງນາງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຂໍໃຫ້ພວກຍາມຕົນຂຶ້ນ

ແລະ ເປົ່າແກ່ໃຫມ່ສຽງທີ່ແນ່ນອນ. ນີ້ແມ່ນຄຳເຕືອນອັນແນ່ນອນທີ່ພວກເຮົາຈຳຕ້ອງປະກາດ.

ພຣະເຈົ້າຊົງບັນຊາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງວ່າ, 'ຈົ່ງຮ້ອງດັງໆ ຢ່າຍັບຍັ້ງ ຈົ່ງຍົກສຽງຂອງເຈົ້າຂຶ້ນດັງແກ ແລະ ສຳແດງແກ່ປະຊາຊົນຂອງເຮົາເຖິງການລະເມີດຂອງເຂົາ ແລະ

ແກ່ວົງວານຂອງຢາໂຄບເຖິງບາບທັງໝົດຂອງເຂົາ' (Isaiah 58:1).

ຈະຕ້ອງໃຫ້ປະຊາຊົນຫັນຄວາມສົນໃຈມາຝັງ; ຖ້າສົງໄສບໍ່ອາດເຮັດໄດ້

ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດກໍເປັນປະໂຫຍດອັນໃດບໍ່ໄດ້;

ເຖິງແມ່ນວ່າທຸດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຈະລົງມາຈາກສະຫວັນ ແລະ ເວົ້າກັບເຂົາ

ຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານກໍຈະບໍ່ເກີດຜົນໃດໄປກວ່າກັນ

ເໝືອນດັ່ງທ່ານກຳລັງເວົ້າໃສ່ຫຼອນເຢັນຊາຂອງຄວາມຕາຍ."

"ຄຣິດຕະຈັກຕ້ອງຕົນຂຶ້ນສູ່ການລົງມືກະທຳ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ອາດສະເດັດມາໄດ້ໄລຍະ ຈົນກວ່ານາງຈະຕຽມທາງໄວ້. ຄວນມີການສຳຫຼວດໃຈຢ່າງຈິງຈັງ.

ຄວນມີການອະທິຖານຮ່ວມກັນຢ່າງພາກພຽນບໍ່ຫຍຸດຢັ້ງ, ແລະໂດຍທາງຄວາມເຊື່ອ

ໃຫ້ຍຶດຖືຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວນມີ, ບໍ່ແມ່ນການນຸ່ງຫົ່ມກາຍດ້ວຍຜ້າກະສອບດັ່ງໃນສະໄໝບູຮານ,

ແຕ່ເປັນການຖອມຈິດວິນຍານລົງຢ່າງເລິກຊຶ້ງ. ພວກເຮົາບໍ່ມີເຫດຜົນແມ່ນແຕ່ຂໍ້ທ້າຣິດ

ທີ່ຈະຍົກຍ້ອງຕົນເອງ ຫຼືເຊື່ອຊຸກຕົນເອງ.

ພວກເຮົາຄວນຖອມຕົນລົງພາຍໃຕ້ພຣະຫັດອັນຊົງລົດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະອົງຈະສະແດງພຣະອົງເພື່ອປອບໂຍນ ແລະອວຍພອນຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງແທ້ຈິງ." Selected Messages, book 1, 125, 126.